

Capitolul 7

Atunci a venit Amalec!

În capitolul anterior am văzut ceva din semnificația manei. Acum trebuie să ne întoarcem la Exod 17, pentru a putea înțelege la ce s-a referit Pavel când a scris, în 1 Corinteni 10, nu doar despre „mâncarea duhovnicească“ (versetul 3), dar și despre „aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Cristos“ (versetul 4).

Când copiii lui Israel au călătorit din Pustia Sin, au vrut să-și ridice corturile la Refidim, dar nu era apă; și, așa cum devenise din ce în ce mai caracteristic pentru ei în pustie, au cântit împotriva lui Moise și l-au acuzat, iar „Moise a strigat către Domnul și a zis: Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre“ (Exod 17:4). Drept răspuns la strigătul lui, Dumnezeu i-a spus lui Moise să ia în mână toiagul cu care despărțise râul, și i-a zis: „Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.“ (17:6). Moise a făcut așa și apa a țâșnit din stânca lovită. Poporul a băut și setea i-a fost potolită.

Imagina de aici este clară. Apa din stânca lovită, într-un pământ arid, reprezintă darul vieții veșnice, prin Domnul Isus Cristos cel crucificat, pentru că, așa cum afirmă apostolul Pavel, „acea stâncă era Cristos“.

Așa cum vom vedea mai târziu, această întâmplare nu reprezintă totul, ci doar începutul, pentru că aici, într-adevăr, este singurul

loc în care poate începe istoria răscumpărării omului – în locul în care a fost lovită Stânca.

Sub crucea lui Isus
Mă așez bucuros,
E umbra unei stânci puternice,
Într-o țară seacă;
O casă în pustie,
Odihnă pe cale,
După căldura dogoritoare a amiezei,
Și după povara zilei.

O, adăpost sigur și fericit!
O, refugiu încercat și dulce!
O, loc de întâlnire între dragostea cerului
Și dreptatea divină!
Așa cum sfântului patriarh
I s-a dat acel vis minunat,
Tot așa îmi pare mie crucea Mântuitorului,
O scară spre ceruri.

Aici este portretul întreit pe care Dumnezeu îl face poporului răscumpărat care trăiește în pustie: au fost botezați pentru Moise – creștinul identificat cu Cristos și adus împreună cu El din moarte la viață. Mâncau toți din mana zilnică – creștinul care experimentează *mărturia* Duhului Sfânt în inima sa cu privire la faptul că el este copilul lui Dumnezeu, pecetluit pentru ziua răscumpărării, dar care gustă doar puțin din ceea ce Cristos poate fi pentru cei care se bucură de *plinătatea* Duhului Său. Au fost răcoriți cu apă din stânca lovită – creștinul care primește darul vieții veșnice, pe baza răscumpărării prin sângele prețios al Domnului Isus Cristos crucificat. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, „...mulți dintre ei nu au fost plăcuți lui Dumnezeu.“

Întorcându-ne la Exod 17, vedem că, imediat ce Dumnezeu a dat apă poporului din stânca lovită de Moise, „a venit Amalec să

bată pe Israel la Refidim.“ Aici Amalec este o întruchipare a cărnii căutând cu orice preț să împiedice înaintarea poporului răscumpărat al lui Dumnezeu prin pustie spre țara promisă.

Nu era planul lui Dumnezeu ca poporul Lui să rămână în locul în care fusese lovită stânca. Moise le reamintește israeliților în Deuteronom 1:6: „Domnul Dumnezeu nostru ne-a vorbit la Horeb, zicând: „Ați locuit destulă vreme la muntele acesta.”“ Cât au locuit ei la muntele Horeb? Destulă vreme! „Întoarceți-vă și plecați; duceți-vă... Vedeți, v-am pus țara înaintea; intrați și luați în stăpânire țara pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei“ (vers. 7, 8). Cu alte cuvinte, „Coborâți, mergeți înainte și intrați!“ Dar era treaba și ambiția lui Amalec să împiedice acest lucru!

Amalec ne oferă un studiu fascinant și ilustrează consecvența neabătută a Duhului Sfânt în limbajul pe care-l folosește pentru a revela adevărul pe tot cuprinsul Bibliei. El folosește tot felul de simboluri pentru a ilustra același principiu spiritual; dar aceste simboluri sunt folosite de El cu o consecvență desăvârșită în întreaga Scriptură.

Aceasta este una dintre cele mai remarcabile dovezi ale inspirației divine a Bibliei. Vei descoperi că Biblia prinde viață într-un mod nou, și Vechiul Testament, în special, va deveni mult mai bogat, o Carte încărcată cu semnificații spirituale, dacă Îi vei permite Duhului Sfânt să te învețe sensul limbajului pe care îl folosește.

Am văzut deja că imediat ce Duhul Sfânt este pus în duhul tău omenesc, iar tu devii un păcătos răscumpărat, sarcina Lui este să-ți invadeze sufletul, să restabilească acolo suveranitatea Domnului Isus în mintea, sentimentele și voința ta – pentru ca întreaga ta personalitate umană să devină disponibilă pentru El, care a venit să locuiască din nou în umanitatea ta răscumpărată, și ca trupul tău să devină templul Dumnezeului celui viu.

Totuși, apare imediat împotrivirea cărnii: „Căci carnea pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva cărnii“ (Galateni 5:17).

Carnea luptă împotriva oricărei încercări a Duhului lui Dumnezeu de a te conduce spre maturitate spirituală. Amalec stă de-a curmezișul în calea ta, chiar de la începutul vieții tale creștine.

„Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână. Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec“ (Exod 17:9, 10).

Așadar, Iosua era pe câmpul de luptă împotriva vrăjmașului; totuși, rezultatul luptei nu ținea de el, deoarece „...când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.“ Principiul este clar. Victoria împotriva lui Amalec este dată de Dumnezeu; ea nu poate fi *câștigată*, poate fi numai *primită*, și aceasta prin exersarea credinței.

În Exod 4, vedem că, după ce Dumnezeu l-a înputernicit pe Moise să fie un instrument în mâinile Sale pentru scoaterea poporului Său din Egipt, Moise a răspuns:

„Moise a răspuns și a zis: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: ‘Nu ți s-a arătat Domnul!’ „Domnul i-a zis: ‘Ce ai în mână?’ El a răspuns: ‘Un toiag’. Domnul a zis: ‘Aruncă-l la pământ’. El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul i-a zis lui Moise: ‘Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă’. El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui“ (vers. 1-4). Acesta a fost semnul pe care Dumnezeu i l-a dat lui Moise cu privire la o victorie deja obținută, o victorie pe care Dumnezeu le-o dă celor care se încred în El. Când a fugit de șarpe, Dumnezeu i-a spus: „Nu fugi de el! Întoarce-te! Înfruntă-l! Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă!“ – și, în momentul în care Moise și-a întins mâna și l-a luat, șarpele a devenit la fel de neajutorat și inofensiv ca un toiag.

Care este șarpele din viața ta din fața căruia fugi? În calitatea ta de creștin, ce anume te urmărește? Sau de ce ți-e teamă? Dumnezeu spune: „Nu mai fugi – și pentru tine este victorie!“

Întoarce-te, întinde-ți mâna și *primește* victoria pe care ți-o dau Eu.“ Când Moise își lăsa mâna jos, Amalec era mai tare și Iosua ducea o luptă deja pierdută. Când Moise își ridică mâna, Iosua era mai tare – și se bucura de o victorie deja câștigată.

Există nenumărați creștini care duc o luptă deja pierdută, încercând să învingă subtilitățile păcatului prin forțele proprii. Aceasta este o luptă pe care poți să o duci în fiecare zi, dar îți spun de pe-acum că este o luptă pe care nu o poți câștiga! Este o luptă deja pierdută, pierdută cu primul Adam, care a fost făcut un suflet viu și a murit; dar ultimul Adam, Isus Cristos, a învins deja păcatul și moartea și iadul, și pe Satan însuși! De ce nu accepți în El victoria pe care a câștigat-o deja? Victoria asupra cărnii nu trebuie obținută – ea trebuie primită.

„Umblați cârmuiți de Duhul și nu veți împlini poftele cărnii“ (Galateni 5:16). Nu contează ce te amenință; dacă umbli cârmuit de Duhul, poți să te întorci și să-ți înfrunți inamicul. Poți să-l „iei de coadă“ și să vezi că e neajutorat și inofensiv în mâna ta, căci Dumnezeu a zdrobit deja capul șarpelui (Geneza 3:15; Evrei 2:14)! Cu alte cuvinte, să umbli cârmuit de Duhul înseamnă să-ți *însușești*, prin credință, victoria pe care ți-o pune Dumnezeu la dispoziție, și Dumnezeu îți va răsplăti credința, transformând victoria într-o experiență reală în viața ta.

Diavolului îi place să răstoarne adevărul și să-l transforme într-o minciună, și probabil că ți-a spus așa :“Încearcă să nu împlinești poftele cărnii și *atunci* vei umbla cârmuit de Duhul“, ca și cum ultima parte ar fi o recompensă pentru prima. El știe că, în felul acesta, vei fi preocupat de tine însuși, în loc să fii preocupat de Cristos.

Nu este nimic mai patetic sau mai dezgustător decât carnea în încercarea ei de a fi sfântă! Carnea are o înclinație pervertită spre dreptate – dar dreptatea pe care o poate obține este întotdeauna o dreptate proprie, și dreptatea proprie este întotdeauna o dreptate conștientă de sine; iar dreptatea conștientă de sine este întotdeauna

plină de laudă de sine. Aceasta dă naștere extrovertitului, care întotdeauna vrea să fie observat, recunoscut, consultat și aplaudat. Pe de altă parte, când carnea, în goana după dreptate de sine, eșuează, atunci, în loc să fie plină de mândrie, este plină de autocompătimire, și aceasta dă naștere introvertitului. Un „caz“ profesional pentru consilieri profesionali!

Diavolului nu-i pasă dacă ești introvertit sau extrovertit, dacă reușești sau eșuezi folosind energia cărnii, dacă ești plin de mândrie sau de autocompătimire, pentru că știe că, în ambele cazuri, ești preocupat de propria ta persoană, și nu de Cristos. Vei fi „egocentric“ – centrat asupra propriei persoane – și nu „Deocentric“ – centrat asupra lui Dumnezeu!

Așadar, Satan va încerca să te convingă că „a umbla în Duhul“ este pur și simplu *consecința* efortului tău pios de a nu împlini „poftele cărnii“, al căror autor este chiar el; astfel, încurcând subtil mijloacele cu scopul, îți va fura ceea ce știe că este singura ta posibilitate de a câștiga.

Oare nu aceasta ai încercat să faci de atâta timp? Ai încercat să nu împlinești pofta cărnii, *ca să* umbli în Duhul – ducând o luptă deja pierdută. Ceea ce Dumnezeu ți-a spus este: „Umbă cărmuit de Duhul“, într-o atitudine de totală dependență de El, abandonându-te întru totul în mâna Lui, și atunci „nu vei împlini poftele cărnii“ – pentru că atunci te vei bucura prin El de victoria pe care Cristos a câștigat-o deja. A umbla cărmuit de Duhul nu este o *recompensă*, ci este modul de a umbla! Înseamnă a te bucura de Viața izbăvitoare a lui Cristos!

Pe măsură ce faci fiecare pas într-o atitudine de dependență totală de Domnul Isus Cristos care locuiește în tine prin Duhul Său, El sărbătorește în tine victoria pe care a câștigat-o deja asupra păcatului, asupra morții și asupra lui Satan. Când Moise își ridica mâna – o imagine a însușirii prin credință a victoriei date de Dumnezeu – Iosua era mai tare și ...

„...Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tăișul săbiei. Domnul a zis lui Moise:’ Scrie lucrul acesta în carte, ca să se

păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.’ Moise a zidit un altar și i-a pus numele ‚Domnul, steagul meu.“ El a zis: ‚Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam!“ (Exod 17:13-16).

Nu va exista nici o zi în care Dumnezeu va face pace cu Amalec!

Dumnezeu spune despre tine că în carnea ta nu locuiește nimic bun, și că nici o carne nu se va lăuda în prezența Lui – Romani 7:18 și 1 Corinteni 1:29. Adu-ți aminte ce este carnea: „duhul care lucrează acum în fiii neascultării“ și care s-a arătat prima dată la căderea lui Satan, când acesta și-a spus în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul de miază-noapte; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt“ (Isaia 14:13, 14).

El a vrut să aibă ceva, să facă ceva și să fie ceva în afara lui Dumnezeu, și carnea caută să perpetueze în tine tocmai această ambiție satanică. Carnea este tot ceea ce tu devii căutând să *ai*, să *faci* și să *fi* în afara a ceea ce este Cristos – și Dumnezeu este, din generație în generație, în război cu acest principiu satanic care te face ceea ce ești despărțit de ce este Cristos.

Este vreun motiv plauzibil pentru care să spunem că Amalec reprezintă carnea? Care este trăsătura lui Amalec care ne dă un motiv legitim, biblic de a găsi în el imaginea naturii căzute a omului căzut?

Trebuie să ne întoarcem la un pasaj semnificativ din Geneza 25, care, la prima vedere, s-ar putea să nu pară relevant în sensul discutat de noi acum; în versetul 29 citim:

„Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: Dă-mi te rog să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.’ Pentru aceea s-a dat lui Esau numele de Edom... Și Iacov a zis: ‚Jură-mi întâi.’ Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi

născut lui Iacov. Atunci Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.“ (vers. 29-34).

Care a fost dreptul de întâi născut pe care l-a nesocotit Esau și pe care urma să-l moștenească Iacov? Dreptul de întâi născut era acesta: promisiunea pe care Dumnezeu i-o făcuse lui Avraam că, în sămânța lui, toate familiile pământului vor fi binecuvântate; așa cum arată Pavel în Galateni 3, „nu... semințelor, (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale, adică Cristos“ (versetul 16). Adică, dreptul din naștere implica nașterea lui Cristos – Sămânța lui Avraam în special, prin sămânța lui Avraam în general, Cel care urma să răscumpere omul din starea lui pierdută și să-l repună în adevărata lui relație cu Dumnezeu, făcându-l dependent iarăși de Cel a cărui prezență înseamnă viață și care, singur, poate să-l facă pe om să se poarte ca om, așa cum Dumnezeu a intenționat să fie omul.

Acesta a fost dreptul din naștere: că Dumnezeu era pregătit, în persoana Fiului Său întrupat, să-l facă pe om din nou om și să-i redea umanitatea lui adevărată. Și Esau a nesocotit acest drept! Esau și-a spus în inima lui: „Vorbe de școală duminicală! Nu am nevoie de asemenea lucruri pentru copii! Am tot ce-mi trebuie pentru a fi om, aparte de Dumnezeu!“ S-a perpetuat în el minciuna de bază pusă de Satan în Adam: „Ești ceea ce ești în virtutea a ceea ce ești, și nu în virtutea a ce este Dumnezeu. Poți să-L pierzi pe Dumnezeu și să nu pierzi nimic!“

Duhul lui Satan era întrupat în Esau. „Ce nevoie am de dreptul de întâi născut care să mă readucă în dependență de Dumnezeu? Sunt independent, mă descurc singur, și voi fi ceea ce sunt în virtutea a ceea ce sunt!“

Reține, într-un context lulesc, unii l-ar putea descrie pe Esau ca pe un om adevărat. Era vânător, avea păr pe piept; putea să meargă în pădure și să-și pregătească singur mâncarea. Pe de altă parte, Iacov era ceea ce am putea descrie o „domnișorică“. Era

puiul mamei. Stătea acasă și o ajuta la gătit; se ținea după fusta ei. Și ea nici măcar nu l-a lăsat să-și caute o prietenă până la vârsta de șaptezeci de ani! Acesta era Iacov! Numele lui înseamnă „mincinos“ sau „înșelător“, și era la fel de bun ca numele lui! Era un mincinos și un necinstit. Și-a mințit tatăl bătrân și l-a înșelat de două ori pe fratele lui.

Iacov era o secătură – din punct de vedere omenesc, Esau nu avea timp de fratele lui geamăn! Putea să ia dreptul de întâi născut! Esau se auto convinsese că religia era cârja celui slab – și dacă exista un om care să aibă nevoie de cârjă, acela era Iacov!

Esau nu avea timp pentru un titlu de întâi născut care urma să îi ofere totul, mai puțin încredere în sine și independență totală; și Dumnezeu nu poate face nimic pentru un astfel de om.

„Proorocia, Cuvântul Domnului către Israel, prin Maleahi: V-am iubit, zice Domnul! Și voi ziceți: cu ce ne-ai iubit? Nu este Esau frate cu Iacov? zice Domnul; totuși, am iubit pe Iacov și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într-o pustietate, și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie. Iar dacă ar zice Edomul: Suntem nimiciți, dar vom ridica iarăși dărâmăturile! așa vorbește Domnul oștirilor: Să zidească ei, căci Eu voi surpa, și se vor numi Țara răutății, și Poporul pe care S-a mâniat Domnul pentru totdeauna!“ (Maleahi 1:1-4).

De ce l-a urât Dumnezeu pe Esau? Pentru că Dumnezeu nu poate face absolut nimic cu un om care nu admite că are nevoie de El. Esau a respins metodele prin care Dumnezeu își arată harul, a negat nevoia intervenției divine în viața omului, și-a *disprețuit dreptul de întâi născut* – și Dumnezeu nu l-a iertat niciodată! Aceasta este manifestarea tipică a păcatului – Îl face pe Dumnezeu inutil în problemele aspre ale vieții și îi dă omului sentimentul măgulitor al importanței de sine, atitudine zugrăvită de William Henley în poezia „Invictus“:

Nu contează cât de îngustă este poarta,
Cât de încărcat cu pedepse este sulul.
Sunt stăpânul sorții mele,
Sunt căpitanul sufletului meu.

Dumnezeu nu poate face nimic pentru omul stăpânit de spiritul lui Esau. Lucrul cel mai trist este că până și un creștin poate avea o părere atât de bună despre el însuși și despre propriile abilități, încât, chiar dacă recunoaște, cu gura, neputința lui, totuși el nu vede importanța prezenței lui Cristos în el, ci consideră că a insista pe așa ceva e o dovadă de misticism; socotește că o astfel de învățătură este exagerat de subiectivă; el se laudă că este un om practic, de acțiune; în felul acesta, și el disprețuiește dreptul de întâi născut.

Dar pentru Iacov, înșelătorul, Dumnezeu *a putut* face ceva! Dumnezeu a putut face ceva pentru Iacov, în timp ce n-a putut face nimic pentru Esau, pentru că, deși oamenii l-au putut disprețui pe drept cuvânt pe Iacov, nu l-au disprețuit mai mult decât s-a disprețuit el însuși! Poate că au fost momente când, în întuneric și singurătate, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, el a strigat în inima lui: „Doamne, dacă este vreo binecuvântare pe care o poți da unuia ca mine, care mă poate transforma, de ea am nevoie, și asta este ceea ce vreau!“

Dumnezeu poate să intre și să înceapă lucrarea în inima unui om ajuns la o disperare totală, când încetează să fie impresionat de ceea ce este și leapădă orice așteptare de la el însuși. Dumnezeu l-a iubit pe Iacov! Nu l-a iubit pentru ceea ce era – l-a iubit pentru ceea ce putea face din el. Nici pe *tine* Dumnezeu nu te-a iubit pentru ceea ce *ai fost*. Te-a iubit și te iubește încă pentru ceea ce poate face din tine.

Dumnezeu nu l-a iubit pe Saul din Tars pentru că a asistat la moartea lui Ștefan și și-a dat încuviințarea la ea; nu l-a iubit pe Saul din Tars pentru că era în drum spre Damasc, suflând amenințări și moarte, gata de a arunca în temniță bărbați, femei și copii care

îndrăzneau să cheme Numele Domnului Isus. Dumnezeu nu l-a iubit pentru asta; Dumnezeu l-a iubit pe Saul din Tars pentru ceea ce urma să devină – Pavel, apostol al lui Isus Cristos „prin voia lui Dumnezeu“!

Dumnezeu nu te iubește pentru ceea ce carnea face din personalitatea ta umană, ci pentru ceea ce Cristos poate face din ea. Dar El nu poate începe decât atunci când recunoști că ai nevoie de Cristos. Esau nu a admis niciodată că ar avea această nevoie!

„Proorocia lui Obadia. Așa vorbește Domnul Dumnezeu despre Edom: Noi am auzit o veste din partea Domnului și un sol a fost trimis cu ea printre neamuri, zicând: Sculați-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el! – Iată, te voi face mic printre neamuri, vei fi cel mai disprețuit. Căci mândria inimii tale te-a dus în rătăcire, pe tine, care locuiești în crăpăturile stâncilor și domnești în înălțime; de aceea tu zici în tine însuși: Cine mă va arunca la pământ? Dar chiar dacă ai locui tot atât de sus ca vulturul, chiar dacă ți-ai așeza cuibul între stele, tot te voi arunca jos și de acolo, zice Domnul... Vai! Ce scormonit este Esau! Cum i s-au descoperit comorile!“ (Obadia 1:1-4, 6).

Acesta era duhul lui Esau – „Mă voi înălța deasupra stelelor, ca Dumnezeu! Dreptul de întâi născut? Cine vrea un mizerabil drept de întâi născut? Am tot ce-mi trebuie pentru a fi om, aparte de Dumnezeu – Dumnezeu poate să-și păstreze dreptul de întâi născut!“ Așa că Dumnezeu l-a păstrat și i l-a dat lui Iacov, pe care l-a iubit!

Iacov dorea orice putea să primească de la Dumnezeu, și, deși au trecut douăzeci de ani grei până când a ajuns la plinătatea scopului pentru care fusese chemat, Dumnezeu a putut, cel puțin, să înceapă să lucreze în el. A început mai întâi la Betel, „casa lui Dumnezeu“, și a continuat douăzeci de ani mai târziu, la Peniel, „fața lui Dumnezeu“, unde, absolvind școala disperării, Iacov s-a luptat cu un bărbat, care i-a atins coapsa și l-a întrebat: „Care își este numele?“ Și Iacov a șoptit răgușit: „Înșelător – secătură –

mincinos – hoț – uzurpator – acesta îmi este numele!“ Dumnezeu a spus: „Iacov, exact asta am așteptat; am așteptat ca tu să-ți spui numele – și acum Eu îl voi schimba! Te vei numi Israel – Prințul lui Dumnezeu!“

Dacă I se dă ocazia, Dumnezeu poate să transforme cel mai josnic element al speciei umane într-un prinț. Ai îngenuncheat vreodată în fața lui Dumnezeu și I-ai spus cum te vezi? Ți-ai rostit vreodată *propriul nume*? Dacă ai învățat să faci asta, ai învățat secretul binecuvântării – și Dumnezeu *îți va schimba numele!*